

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2020 r. – Malacalza Investimenti Srl/EBC**(Sprawa T-612/20)**

(2020/C 390/64)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Malacalza Investimenti Srl (Genoa, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Condinanzi i L. Boggio)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji po stwierdzeniu ich niezgodności z prawem;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego z dnia 1 stycznia 2019 r., ECB-SSM-2019-ITCAR-11, adresowanej do Banca Carige S.p.A., rady zarządzającej i rady nadzorczej, wydanej na podstawie projektu decyzji Rady ds. Nadzoru w rozumieniu art. 26 ust. 8 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013, w rozumieniu art. 69q, 70 i 98 decreto legislativo n. 385 del 1° settembre 1993 (dekretu ustawodawczego nr 385 z dnia 1 września 1993 r., „TUB”), które transponują art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w związku z art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, w sprawie rozwiązania organów zarządzających i nadzorczych Banca Carige S.p.A. z siedzibą w Genui i zastąpienia ich odpowiednio trzema administratorami tymczasowymi i trzyosobowym komitetem nadzorującym, a także przeciwko kolejnym decyzjom w sprawie przedłużenia zarządu tymczasowego.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, art. 28 i 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/WE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU, oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014 L 173, s. 190) oraz naruszenia art. 69q i nast. dekretu ustawodawczego nr 385 z dnia 1 września 1993 r. (TUB).
 - W tym względzie podnosi się, że środek zarządu tymczasowego wydaje się oczywiście nadmierny i nieproporcjonalny.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia (art. 296 TFUE i art. 33 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającego ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1) oraz prawa do skutecznego środka prawnego.
 - W tym względzie podnosi się, że wybór środka zarządu tymczasowego nie jest uzasadniony ze względu na stopniowy charakter środków, które mogą zostać przyjęte.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 29 zdanie ostatnie dyrektywy 2014/59/UE oraz zasady dobrej administracji. W każdym razie brak jest uzasadnienia w tej kwestii.
 - W tym względzie podnosi się, że dokonana nominacja, w zakresie, w jakim dotyczy nadzwyczajnego i tymczasowego zarządzania w odniesieniu do dwóch z poprzednich członków rady zarządzającej, a ponadto prezesa i dyrektora generalnego rozwiązanej rady zarządzającej, wydaje się nie uwzględniać braku – nawet potencjalnych – konfliktów interesów.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 70 TUB w zakresie w jakim można zarządzić rozwiązanie spółki w przypadkach wyraźnie przewidzianych w tym przepisie.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 29 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i art. 71 TUB.
 - W tym względzie podnosi się brak uzasadnienia lub niewystarczające uzasadnienie istnienia konfliktu interesów.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia norm odnoszących się do praw akcjonariuszy zawartych w przepisach Unii Europejskiej, dyrektywie UE 1132/2017 oraz we włoskim kodeksie cywilnym, również w związku z wdrożeniem podstawowych zasad ustanowionych przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, EKPC i włoską konstytucję w zakresie ochrony własności, swobody prywatnej inicjatywy gospodarczej i samostanowienia obywateli w ich osobistych wyborach.
 - W tym względzie podnosi się, że chociaż przedsiębiorstwa bankowe są adresatami przepisów szczególnych, które uwzględniają szczególny charakter działalności prowadzonej przez spółkę i szczególne cechy rynku odniesienia, przepisy prawa Unii i przepisy krajowe przyznają współnikowi, jako podmiotowi posiadającemu chronioną pozycję prawną, szereg praw, na które zaskarżony środek ma tak niekorzystny wpływ, że w istocie prowadzi on do odebrania tych praw w całości.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2020 r. – Junqueras i Vies / Parlament

(Sprawa T-613/20)

(2020/C 390/65)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Oriol Junqueras i Vies (Sant Joan de Vilatorrada, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Van den Eynde Adroer)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o uznanie za złożoną w terminie skargi na zaskarżony akt, wraz z załączonymi dokumentami, uwzględnienie jej oraz zgodnie z jej żądaniami orzeczenie, że zaskarżony akt będący przedmiotem niniejszego postępowania jest nieważny, a także obciążenie kosztami strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga skierowana jest przeciwko decyzji Parlamentu Europejskiego, ogłoszonej przez przewodniczącego Sassoliego na posiedzeniu plenarnym w dniu 23 lipca 2020 r., stwierdzającej – w związku z decyzją Junta Electoral Central (centralnej komisji wyborczej, Hiszpania) z dnia 3 stycznia 2020 r. oraz późniejszymi orzeczeniem Tribunal Supremo (sądu najwyższego, Hiszpania) i wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie C-502/19 dotyczącej O. Junquerasa – że status członka Parlamentu Europejskiego przysługuje Jordiemu Solé i Ferrando w zastępstwie Oriola Junquerasa i Viesa.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia praw przysługujących O. Junquerasowi i Viesowi zgodnie z art. 41 (ust. 1 i 2) i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez postępowanie w sprawie przyjęcia decyzji oraz z tego powodu, że kwestia została przedłożona Sądowi Unii Europejskiej celem wydania orzeczenia (sprawa T-24/20) oraz Trybunałowi Sprawiedliwości odnośnie do środków tymczasowych (sprawa C-201/20); a także naruszenia art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976) i art. 4 ust. 4, 7 i 8 regulaminu Parlamentu Europejskiego.

— W tym względzie strona skarżąca podnosi, że wykładni art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976) i art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego należy dokonywać w ten sposób, że wymagają one przeprowadzenia postępowania z poszanowaniem praw przyznanych w tych przepisach, które pozwoli na podniesienie i zweryfikowanie wyjątków od stwierdzenia wakatu mandatu O. Junquerasa i Viesa, a także niezasadności zastąpienia go przez innego posła.